

Miško aikštelėje vienas šalia kito augo du maži riešutmedžiai. Kai rasa ar lietaus lašai krisdavo ant vieno iš medžių lapijos, kai saulės spinduliai apšviesdavo jo viršūnę, jis sugerdavo tik mažumėlę, galvodamas:

- Kuo daugiau pasiimsiu aš, tuo mažiau liks kitiems.

Jo kaimynas, nieko negalvodamas, su pasimėgavimu gėrė visą vandenį, visą šilumą ir saulės šviesą, kuriuos jam dovanojo gamta.

Ėjo metai... Pirmasis medelis paaugo vos vos, šakelės jo buvo plonutės, lapeliai maži, vaisiai skurdūs. Nei saulės spinduliai, nei lietaus lašai, neprasibraudami pro gretimų medžių šakas, jo nepasiekdavo.

- Aš visada viską atiduodavau kitiems, o dabar likau be nieko, - skundėsi pirmasis riešutmedis.

Antrasis riešutmedis tapo gražuoliu medžiu, kurio šakos rudenį būdavo apkibę daugybe vaisių.

- Dėkoju tau, Viešpatie! Tu tiek daug man davei šiame gyvenime. Todėl dabar noriu pasielti taip, kaip elgiasi Tu - atiduoti tai, ką turiu. Man visada norėjosi dovanoti žmonėms savo vaisius, priglausti pakeleivius savo šakų šešėlyje. Dabar, dėkoju Tau, nes aš turiu galimybę įgyvendinti savo troškimus, - taip kalbėjo antrasis medis.

Troškimas - būtent nuo jo prasideda bet koks dalykas!

“Mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Tėvas
teapšviečia mūsų
dvasios akis, kad
pažintume, kokia yra
viltis, į kurią mes
esame pašaukti.“

Ef 1, 17-18

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 25, 6–10a; Ps 22, 1–6; Fil 4, 12–14, 19–20

Psalmės atliepas

Viešpaties būste gyvensiu per amžius ilgiausius.

Evangelija pagal Matą (22, 1–14)

Jėzus vėl ėmė kalbėti palyginimais:

„Su dangaus karalyste yra panašiai kaip su karaliumi, kuris kėlė savo sūnui vestuves. Jis išsiuntė tarnus šaukti pakviestųjų į vestuvių pokylį, bet tie nepanorėjo eiti. Tuomet jis vėl siuntė kitus tarnus, liepdamas: 'Sakykite pakviestiesiems: Štai aš surengiau pokylį, mano jaučiai ir penimi veršiai papjauti, ir viskas surengta. Ateikite į vestuves!' Tačiau kviečiamieji to nepaisė ir nuėjo kas sau: vienas lauko arti, kitas prekiauti, o kiti tarnus nutvėrė išniekino ir užmušė. Tuomet karalius užsirūstino ir, nusiuntęs kariuomenę, sunaikino anuos žmogžudžius ir padegė jų miestą. Galop jis tarė tarnams: 'Vestuvės, tiesa, surengtos, bet pakviestieji nebuvo verti. Todėl eikite į kryžkelės ir, ką tik rasite, kvieskite į vestuves'. Tie tarnai išėjo į kelius ir surinko visus, ką tik sutiko, blogus ir gerus. Vestuvių menė buvo pilna sėdinčių už stalo. Karalius atėjo pasižiūrėti svečių ir pamatė ten žmogų, neapsirengusį vestuvių drabužiu. Jis tarė jam: Bičiuli, kaip čia įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio?' Tasai tylėjo. Tuomet karalius paliepė tarnams: „Suriškite jam rankas ir kojas ir išmeskite jį laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas“. Nes daug pašauktų, bet maža išrinktų“.

Evangelijos komentaras:

Tikrovė. Kasdienybė. Šventės: religinės, asmeninės, bendruomeninės. Apie tai šį sekmadienį kalbama Evangelijos ištraukoje. Vestuvės, ne bet kokios, o karališkos. Svečiai, ne bet kokie, o kviestiniai – rinktiniai. Vaisės – ypatingos. Viskas surengta, kad būtų gera, linksma, iškilminga. Daug išlaidų, pastangų, daug išmonės, daug nuovargio, pasiukojimo, daug...

Ir štai – niekas neatvyksta. Nusivylimas, nerimas, pyktis, įtūžis, beprasmybės patirtis. Sakysite, nepažįstama. Netiesa. Daugybę kartų esame taip nuvylę ne tik žmones, bet ir patį Dievą. Negaliu, nenoriu, turiu reikalų, sorguliuoju, sekmadienį turėjau svečių, man tai tiesiog neįdomu – nesakykime, kad taip ar panašiai nesame pasielgę.

Patys Dievas rengia mums puotą – Eucharistiją, o mes tam neturime laiko. Visada atsiras „svarbesnių“ reikalų už mūsų buvimą kartu su Dievu...

Gali kilti priešiškumas: „aš ne iš tų, kurie abejingai žiūri į šventes – einu kiekvieną sekmadienį į Mišias, aktyviai dalyvauju religinėse šventėse, esu aktyvus parapijos gyvenime“. Taip išeity, jog nei ši Evangelijos citata, nei juo labiau čia pateikiamas apmąstymas ne man, ne apie mane... Tačiau ar tikrai?

Mes esame išrinkti būti vestuvėse, tačiau būtina sąlyga – vestuvių drabužis. Jeigu akytai įsižiūrėsime – jėgo visi ir tas, kuris buvo be vestuvių drabužio. Visi sukviestieji iš pakelių, kryžkelių, atsitiktiniai, tiesiog savais reikalais keliaujantys žmonės, ir štai jums akibrokštas – jie surado laiko ateiti į vestuves.

Keistas reikalavimas – vestuvių drabužis, iš kur tokį gauti ir kaip jis turėtų atrodyti? Akivaizdu, kad visi atėjusieji apsilviko vestuvinis rūbu – nuolankumu. Kitaip neįmanoma, nes tik taip žmogus gali iš tikrųjų švęsti ir puotauti su savo Viešpačiu. Dvasios ugdymas – tai apsilvikimas Jėzaus drabužiu, nusivilkus senąjį. Gyvenimas tikrovėje – atpažinti užduotį vis iš naujo ir iš naujo apsilvikti Krikšto drabužį. Meilės Dievui, artimui, nuolankumo, pasitikėjimo, vidinės ramybės drabužį.

Verta susirūpinti – o koks mano vestuvinis drabužis? Gal reikia jį išvirinti Dievo meilėje ir gailėstingume? Kasdien svarbu atpažinti tikrovę, kurioje gyvendami visada būtume pasirėngę dalyvauti Jėzaus meilės puotoje. Vis dėlto itin svarbu rūpintis savo krikščionišku drabužiu ir įvertinti jo būklę. Ar turiu buvimui kartu su Dievu tinkamą drabužį?

Laikraščio "Gyvenimas" korespondentė Rimantė Jančauskaitė užklausė kun. Rimą:

Apie kultūrą, kultūringumą ir Bažnyčios žmonių gyvenimą

3. Jau daugiau nei dešimtmetį Pakuonio parapijos kiemely šurmuliuoja tradicinė Žolinų šventė, kurios iniciatorius esate Jūs. Sakykite, kaip kilo mintis organizuoti šią šventę ir kuo ji išskirtinė?

Labai savaimingai kilo mintis šią šventę švęsti... Ją didžiausiai ir labiau Pakuonyje ir reikia švęsti! Nes tai mūsų parapijos vardinė šventė – Švč. M. Marijos Ėmimo į Dangu (liaudiškai – Žolinė).

Pamenu, kad Pakuonyje išskirtinai buvo švenčiama dar viena šventė, tai Šv. apaštalu Petro ir Pauliaus šventė, kuri nėra pagrindinė. Ir kartu pasitarus su tuometine kultūros darbuotoja Maryte Gudauskiene, nutarėme švęsti mūsų pagrindinę šventę Žolinę, sukviečiant visus šio krašto žmones į bendrą visos dienos šventimą. Ir mūsų parapijos ir viso pakuoniško krašto Žolinės šventės šventimas gal išskirtinas tuo, kad mes jai ruošiamės per visą vasarą iki šventės (rugpjūčio 15 d.). Pats smagiausias ir reikalingiausias pasiruošimas yra kaimynų susitikimas ruošiantis šventei. Atskirų kaimų ar gatvių žmonių susirenka vasaroje kad ir kelis kartus draugėn ir ruošiasi kaip švęsti. Taip ir gimsta savi pasirodymai, programėlės, žaidimai, veiklos šventinei dienai. Švenčiame save kitiems parodydami. Švenčiame kitus sutikdami, priimdami, pamatydami. Švenčiame visi susirinkę kaip šeima į vieną savo kiemą.

Ir būna labai smagu, kai pavyksta pasiruošti, o paskui kartu švęsti...

Gal tuo ir išskirtinė ar prasminga mūsų Žolinės šventė, nes mus visus iš naujo vis suvienija. Vėl ir vėl... Kasmet.

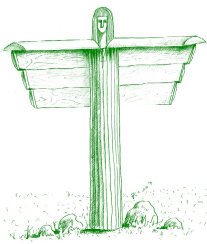
4. Visgi kultūrą sudaro ne tik renginiai, bet ir kultūrinis, religinis paveldas. Kuo išskirtinė yra pati Pakuonio Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčia?

Sudėtingas klausimas... Suprantant, kad žmogaus gyvenimas nėra vien tik duona ir žaidimai, religinis gyvenimas čia užima platesnę, gilesnę asmeniniam žmogaus augimui ir gyvenimui. Ir tokiu būdu, žmogus pats augdamas – gali padėti augti kitam. Kaip kad tik stovėdamas galiu pakelti nukritusį, taip ir su dvasiniu gyvenimu – galime su kitais dalintis tuo, ką turime patys savyje. Čia esmę sudaro mūsų krikščioniškas gyvenimas. Koks jis? Kiek tam dėmesio skiriu? Kiek man tai yra svarbu kasdieniam gyvenimui? Pakuonio Bažnyčios žmonės auga... Auga. Tai matau, jaučiu, kartu su visais gyvenamas jau 13 metų.

Nėra įmanoma ar paprasta per vieną dieną ar naktį, va, imti ir užaugti, tapti krikščioniu. Būti krikščioniu, paprasčiau pasakysiu – būti geru žmogumi, reikia pastangų... Save vadinti „krikščioniu“ be pastangų tame, tai tik plepalai...

Visos Bažnyčios kaip pašaukimas yra gimdyti iš žmonių krikštonis – kartu su Dievu – Tėvu gyvenančius žmones pagal Jėzaus gyvenimo būdą. Krikštonis – geras žmogus. Bažnytinis žmogus yra norintis gyventi gerume. Todėl ir susirenkame visi draugėn, kad galėtume vienas kitam pagelbėti šitame nore. Taip, tai nuolatinis kelias, ne vienkartinis ar vienadienis, ar šventinis. Šiam „keliui“ reikia pastangų. Ir nemažai... Tad Bažnyčia, tame tarpe ir Pakuonio, ne išskirtinė tame, tikiu... Padeda žmonėms krikščioniškame gyvenime, jo gražinime ir puoselėjime. Jei to Bažnyčia nesuteiktų žmonėms, – tada viskas yra tik tušti plepalai, ir niekur žmogaus nenuveda.

Pilnavertis žmogaus gyvenimas, kultūringas, religingas žmogaus gyvenimas puikiai pastebimas ten ir tame, kur yra viskas savo vietoje, savo laiku, su saiku. Norisi, kad Pakuonio Bažnyčia, jos žmonės, būtų pagalbininkai, pavyzdžiai tiems, kurie yra pasimetę ar kryžkelėje. Kad parodytų ir patartų... Norisi, kad būtų išskirtinė tame. ➡

Parapijos skelbimai

Spalio mėnuo – Rožiančiaus maldos mėnuo

Spalio mėnesyje darbo dienomis Pakuonio bažnyčioje šv. Mišios yra švenčiamos 18 val., prieš kurias 17.30 val. meldžiamės Rožiančiaus maldą, o sekmadieniais – 12.30 val. prieš šv. Mišias.

Šiandien prisimename donorystę

„Donorystė yra didžiausia žmogaus meilės išraiška žmogui“ (šv. Jonas Paulius II).

Kviečiame šiandien, spalio 11 dieną, melstis už tuos, kurių organai suteikė galimybę pratęsti gyvenimą ar pagerinti sveikatą sergantiems žmonėms; už mirusiųjų donorų artimuosius, sunkiausią gyvenimo akimirką priėmusius kilniausią sprendimą; už medikus, atliekančius sudėtingas transplantacijas; už visus specialistus, dalyvaujančius itin atsakingame organų donorystės ir transplantacijos procese, už visus Lietuvos gyventojus, kurie pasirašė sutikimą donorystei po savo mirties ir taip išreiškė kilnų apsisprendimą.

Dėkojame vyskupams, kunigams ir visiems tikintiesiems, kurie jungsis į maldą už organų donorystę.

Katekizmo valandėlė, susitikimai apie krikščioniško tikėjimo tiesas

Kviečiame visus norinčius ateiti į susitikimus, kuriuose vis susirinks šeimos, su savo vaikas ruošis sakramentų šventimui, gilinsis, aiškinsis apie krikščionišką gyvenimą, Katekizmo tiesas. Visi norintys į šią Katekizmo valandėlę – kviečiami ir laikiami.

Pakuonyje šeimų, besiruošiančių sakramentų šventimui, susitikimai vyks sekmadieniais, po 13 val. šv. Mišių šventimo, parapijos namuose.

Viršūžiglio ir Piliunos parapijų šeimų, besiruošiančių sakramentų šventimui, susitikimai vyks šeštadieniais, 15 val., Piliunos koplyčioje.

⇒ 5. Kaip apskritai vertinate tai, jog šiais laikais bažnyčia tampa ne tik religijos, bet ir kultūros dalimi ir čia žmonės dažnai atvyksta ne religiniais, o pažintiniais tikslais? Ar į Pakuonio bažnyčių dažnai užsuka turistai?

Ypatingai vasaros laiku daug keliaujančių po Lietuvą vis aplanko Pakuonio bažnyčių. Taip pat ir Šv. Jokūbo kelio (Camino Lituano) piligrimai praeina ar su dviračiais pravažiuoja pro Pakuonį, jie taip pat sustoja pailsėti bažnyčioje ar prie jos. Labai smagu, kad jie apsilanko, pasidomi. Smagu, kad jie bent kiek pailsi čia. Kartais sutinku juos, tai pasikalbame, pasikeičiame kokiomis dovanėlėmis. Tai praturtina abipusiai. O taip ir turi būti, manau... Einame, važiuojame, keliaujame kažkur, kad praplėstume savo pasaulį. Ir jei grįžtame ne tuščiomis rankomis, tuomet gerai.

Nepasakyčiau, kad Bažnyčia išblėsta ar tiesiog mažiau reikalinga žmonėms. Dalis žmonių žiūri į pastatą (bažnyčią), nori aplankyti kaip kultūros, meno dirbinių vietą kaip muziejų ar pan., bet yra žmonių, kurie ieško Dievo ir žmonių. Jiems pastatas (bažnyčia) mažiau rūpi, jiems rūpi pati Bažnyčia (gyvų žmonių grupelė).

Labai norisi, kad kiekvienas, apsilankęs Pakuonyje, grįžtų ne tuščiomis rankomis. Ir dvasiškai, ir fiziškai. Labai to norisi...

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORDBankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.